

Livstræet

Han hed Ask. Vi boede ved siden af hinanden i et gammelt villakvarter. Da vi var små, legede vi en del sammen. Han var utrolig dygtig til at klatre i træer. Det er nok det folk vil huske ham for. Bagved deres hus stod der et kæmpemæssigt egetræ. Det træ kendte Ask, som vi kender vore huse. Han vidste præcis hvilke grene der var rådne, og hvor man kunne sætte foden sikkert.

Da jeg var lille, troede jeg ikke at træet havde nogen top. Jeg kunne knap skimte de øverste grene, så jeg mente slet og ret at det groede ind i himlen. Min mor grinede, da jeg sagde det, og fortalte at træer ikke kunne „gro ind i himlen“. Jeg tror hende stadig ikke.

Senere kom vi i skole. I de første 2-3 år gik Ask der regelmæssigt som alle vi andre. Men så begyndte han at pjække. Fra vores hus, der lå lige ved siden af hans forældres, så jeg ham tit sidde i toppen af egen og se på de andre børn der gik i skole.

Lige meget hvad der blev gjort for at få ham i skole, lykkedes det altid Ask at stikke af, op i sit elskede træ. Det var mest morgen og aften han sad der. Nogle gange kastede han sig som en vild rundt i træets grene, andre gange sad han bare stille og stirrede ud over byen fra sin yndlingsplads i midten af kronen. På de tidspunkter stod jeg ofte og så på ham fra mit vindue, der sad lige over for træet. Nogen gange snakkede vi sammen, og

det hændte at jeg, som den eneste, fik lov til at klatre i træet med ham. Hans forældre opgav efterhånden at gøre noget ved det og mente, at han på et eller andet tidspunkt ville begynde at være sammen med kammerater. Men det gjorde han ikke. Han udviklede sig ellers normalt, men jo ældre han blev, jo mere tid tilbragte han i egen.

Jeg husker tydeligt en nat jeg var alene hjemme. Det var tordenvejr. Jeg sad og læste på mit værelse, da jeg så en skygge uden for mit vindue. Det var Ask. Han sad i træets øverste grene og gyngede frem og tilbage i stormen. Jeg skreg til ham at han skulle komme ned, men han råbte bare:

– Vi er sammen! Træet blev ikke ramt af noget lyn.

Hans mor og far havde flere gange forgæves forsøgt at få træet beskåret, og Ask havde ingen tillid til dem mere. Han begyndte at sove i træet om natten, og da han nægtede at forlade det om dagen, begyndte jeg at give ham mad fra vinduet. Efterhånden blev jeg det eneste menneske han ville kendes ved. Måske var det, fordi jeg var en pige. Han kunne sidde og se på mig i timevis uden at sige noget. En dag tog han mig op i træet og viste mig en bestemt gren, som han sagde lignede mig. Og han viste mig alle de andre grene og fortalte om hver enkelt, hvilke personer de stod for i hans verden, deres særheder og evner. I min bevidsthed blev træet og han uadskillelige.

Jeg elskede ham. På sin egen måde var han et smukt menneske. Fra træet kravlede han ind i mit værelse, og vi elskede. Jeg prøvede at få ham til at blive, men jeg vidste det var umuligt. Han ville aldrig kunne forlade sin verden, og jeg aldrig min. Vi kunne være sammen, men aldrig forenes.

Egen var meget gammel og stor. Hvert efterår lå der

mægtige bunker af blade under den og i de omkringliggende haver. Naboerne klagede, og endelig en dag besluttede Asks forældre at fælde kolossen. „For at slippe for bladene“, som de sagde. For at få deres søn tilbage, vidste alle. Med magt fik de Ask hevet ned og låst inde. Jeg sad og så det hele fra mit værelse.

De bestilte arbejdsmænd, som gav sig til at måle træet op for at regne ud hvor det skulle falde. De bestilte arbejdsmænd, som tog fat på træ nr. 10 den dag og lod motorsavene hvine i hele kvarteret i flere timer. De bestilte arbejdsmænd, som efter endt fældning fjernede træet.

Bagefter var der stille. Ingen fugle sang den dag. Ingen vind fik bladene på træerne til at knitre. Sommerheden var den eneste der talte.

Hver gang jeg vendte mig om for at se ud af mit vindue, gik der et sug gennem hele kroppen. Der var tomt udenfor. Som et sort hul i himlen. Træet var væk.

Men en nat vågnede jeg. Jeg var blevet vækket af en drøm. Træet var pludselig skudt op igen, frisk og ungt, med bugnende grønne skud. Jeg gik hen og så ud. Neden for mit vindue stod Ask på den enorme, cirkelrunde træstub. Langsomt vendte han ansigtet op mod mig. Underkæben hang slapt ned, og hans øjne reflekterede fuldmånen over ham på en unaturlig måde. Han bøjede sig ned og førte sine hænder henover stubben. Så rejste han sig og rakte sine hænder op imod mig. De var indsmurte i blod.

Jeg trådte tilbage i værelset og lukkede øjnene. Men jeg hørte skriget. Det kom fra selve roden af træet og steg som en dyb vibreren op gennem hans krop og hals. Han skreg. Højere og værre end noget jeg nogensinde har hørt. Til sidst kunne jeg høre stemmebåndet blive sprængt, og jeg faldt om, lammet af smerte.

Nu står der en ung ask i midten af den gamle egestub. Stammen strækker sig yndefuldt mod himlen og ender i et virvar af grene. Ingen snakker om at fælde det på grund af bladene eller fordi det skygger. Ingen snakker nogensinde om det. Men jeg snakker med det. Hver morgen og aften sidder jeg og ser ind i det. Jeg ved. De ved. Alle ved. Men ingen siger noget.